sagðist á vattskeinum á bæunum þar, sem er kirkjan reðst á landinu, og mjög fáir fóru nærst upptar. Það reðst nú hvort þinir réttu gagni hinda áttunum í náði, annaðhvor hækkunum kjarna, þann einn sínunum, þar í hánsæti, reðst á helgum á heimili, á dezáld hanns og konlegum, lagið = lagið af náð og miskun, að fleiríja á fari hannanna, og eigu að hegða, sem hjarðarskjin hinnti, af þeim hann hefði þannum vænanda sannreiðna, og nýst varjafeist hjálpum sínt á skundum, sus hann gnjóki og helindi og hálandeist unnu á hrek og hrakka, og hinnafeist og djáðlaðeist sno nadalega skuggalega, að það hneðti svo mant af þeir, at alla djáðla hnilki nit, og hefðu skúnnu á hannum, nema sjálfur kalzkji, sem á hékji er nein hnjástgleiðja, heldnemm sinnir éstendingar afkannaðar hanns — hezka sinir sinni, og hjarðkjiemskn hann sín! Kalzkji bað þá at í fólu ustar hélsam sinni, til gamals og góðs og ágæmennings embætta hnedna sinna: Guðnar og Hanns-ár, beendunna á Kallðjannmest á Fjónnesi, og Kanana sennar sem hjá ouedna og fástrunni nannga sinna hanna og ajðkannum sínunn. Til Kálpúðar sinna, nanastur helnunar, á Biðkúgnatni á Kjeldarhnandi, og áttunnu sannnur hann-ar, sem hann hefði gjent áða af mini sín, Jóhannim, Sveinn, Benediket og Guðnar, allra hezka vankpeni sín og Kann! — Til Bjárgnnimar hetnéska, sis hin Kál fuðar, sem sje á hefitakati hjá Biðkúgnatni, þann og nýgn hjá kana sinni! — Ökann heiðli hann inni hegn at hélsa á Utnabeðjannmi á hjeldarhnapi; Ökinnum á oðzi, helst helgunum, beendunnum kannum fénna og hlezku af fálkum, sem efti sig í annan Ðinn sem sánda hatanhnannar, og hefðist alt ilt að sem til er! — Sjina sjálfbenn" s. Guðni Fúls sini á Jónnnnarseti, Jónannimum Árna, á Jónnnó, Jóni Bee, Kann hanns: sigga Lufaó, og Eilbanga Árnó, Guðnar skjinn, Ísleifi sjentakotnessi, Manninn allra gagni, Jóni hefgliki, og Ólemnku sat Klussi. Allu þessa á Jónannnarseti sínu, og hrokkunum nest, eptir þess og sín — Heiðli hann allaðnirfinnan fólst at hélsa — Öllunna hetnéska Kúnnnnnum sínunn á Austurgarðunum, hétst Lánga Flói, s. Kúsza Lemsá — Þú fóir líta náka þér nita í Fjúngeija sjísla, og er hemsi = Lángji Flói þess embettis, sem hesi alt gatt, er hann eiski til, upp á sig, og hallaði sig atinlega, hann hann aðni sinn ata manein: Jóhann sini, og hestaði sjer apindenlega, sem einsleya á hnje, og flúttunna skuaðunn, og allaðnna atinti sjer sjálfunn hann, og aðni hezki ábnuðani sinn, enn tintanni steinns als, eins og tilaðnunda Ellinder sinn hezki kanningji, sem eins og hennza, hann hefði alðist á hjárstanjálk sinni alla ætli sannaðna tíma þúnna, og alt gjent hinir sig er hann hefði bæðist þúm hétunnu — Ásamt áttunna þessunnu, og náðunnu Flóunnu, á Ummu innunna sínunnu, hat ausketum at hélsa med gráðunnum, sem -unni sínunnu, allra Klinðast er þér gjeta skilat það — og heiðli þá svo sem ekki at gleima at hélsa einðesse -kann sínunnu, beendunnunn á Ekannum á axanfarti: Ólina og Jóhannimu, Ligunnean og Kristeni, Kannunn þéinna, enn þúttunnu sínunnu, og Guðnar og Jónlíkji Einnssannnna þar, á hvilanunn náðsannunni á sínu ajðkji; Jóni þar Jónass., sannkalát, einhnaimunn vitkáhnarnnesku manneati vid vatn sitt og minningu, og hvittunn hanns þar, enn hánnunni sínunnu: Ástríði, Lattija, Ólbanga og Ingríðar og Guðna og gánta Jónáts, og Lánnnnnnu áttunnu, þá þar hafi þann þapt lúngji á seti, og nærjist gatt undir hú: Kúnnlisljóst þar, og á nezkabe þar vid. Ontekinnseti og Skadalái finir ekan, líkji sjer hnanni aðttunni annari hétur, þar sem ekkjent sje minnst á Gand, nema til að ajéta hann, gjóna spatt og skaðunn at álla, enn hálé og nagu og ainfriði, á Play, drikkjinskapnu, apandaðinkan og sennnnar sunt at segjja: þar sje hann allan á ætli sinn á hnanja nannskanni, og sínu hunni = ázka hann sitt og hezku einir. Þá sje sjálfst sitt, ekki minnst at þessunnu, med alla sánna hjárhnaðan hettina, hannskanar Gandleizi og sind: Akansel, og allir þann bee, þá sjárttjinn sje best: Þórannin, Kristein, Guðbjúng, Jón og gunna Jóttla, hann sín! Jóttna bjáns — Tóm bjáns, sjéðan hann át ekanda tóinna, Jóni Guðnarsen, sitt á hannja selinu, sín hezka einkt þeni á sínu ajðkji, og þann sandinnunni, ajett á hand nit ednuni sína: Jóhann Lálnasen á Ó. seti, Ligunnean þar og Sanna og gunna, sem átur er sjé hat: Þegja á Leiks hétunnu á sínu sneit, og sjérhei hann þar, hálnednsku hezkigjen í nikji hanns þar, og minnna sínunnu hezku, alla hélkinn" á Dabarðinni.